

Dạ Khúc Cuối

Nhạc: Lê Vũ
Lời: Nguyễn Thảo

Thử tưởng tượng về nỗi chết như một thiếu nữ kiều diễm, đến bằng những bước chân nhẹ nhàng, là lướt, trong tiếng nhạc dặt dìu. Nàng thật khéo gọi với chiếc váy lụa đỏ, rộng và mềm mại, cuốn theo từng bước chân đi như một điệu vũ, điệu vũ cuối cùng. Có lúc nào đó, nỗi chết phải được đợi chờ trong tuyệt vời như thế.

Người đến tìm ta_ giữa đêm, cỏ thơm lạ say cõi mộng. Tà áo lộng vương gót,
7
dìu cuốn_ bước chân êm. Mờ ảo kèn xa vắng gọi nuôi tiếc mênh mang_ gió lộng_

13
Hồn đã run theo từng thanh phím gieo thánng ngày rơi rụng. ————— Màu
Người

18
áo lụa lay_ bóng đêm, mắt hoang dại say ánh mờ. Hồn thần thờ quên_ nhớ, chân
đã cùng ta_ suốt đêm, chốn yên bình ta mãi tìm. Lạnh quá bàn tay_ khép che

23
bước lần đến_ chốn hư vô. Vạt áo quyện hương khói, nhẹ quá gót chân bước_
mắt nhìn suốt_ cõi u minh. Còn chút làn hơi ấm, giờ phút cuối quên câu_

28
qua đời_ Buồn hóa thanh âm, dìu ta cuốn xoay mắt vào giữa khôn cùng. Fine
giã từ_ Lệ rớt trên môi thành muôn ánh sao tiễn mình đến vô thường.

34
Đèn mờ chớp sáng hoen mắt nhưng ướt_ ————— Điệu đàn day dứt vang khúc lâm ly_

38
Mập mờ sương khói, tiếng ai nói_ chìm vào hư ảo, tan vào_ quạnh vắng_ Với tay vì phút_

43

hư hao, — níu vai ghì lấy — thương đau, — bước theo người đến — nơi nao, — cỗi trần — hư

49

bụi. —

D.S. al Fine